

Οι «Παρακαμπτήριοι»

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ κανείς τα βιβλία του Π. Παιονίδη σκέφτεται πόσα πολλά έζησε, γνώρισε, παρατήρησε. Βλέπουμε πως η φιλοσοφική ρήση «carpe diem» βρίσκει την εφαρμογή της στην πλούσια πορεία του Π. Παιονίδη. «Ζήσε τη στιγμή» λοιπόν. Παραίνεση τόσο σημαντική, τόσο καθοριστική για τον καθένα μας.

Μέσα στην τύρβη του καιρού μας, με την εμπλοκή του καθενός μας σε ένα «status quo» που με τη δική μας βέβαια ανοχή και συμμετοχή - επιμελημένα φρόντισαν να δημιουργήσουν για όλους μας - που μας θέλει να κυνηγούμε χίμαιρες αναζητώντας απέλπιδα κατάφαση ζωής αδιαφορώντας για τα απλά και καθημερινά που μας συμβαίνουν, ο Π. Παιονίδης ακουμπά στον ιμάντα της ζωής του, ό,τι πιο ακριβό, ό,τι πιο πολύτιμο είναι γι' αυτόν: τη βίωση των στιγμών της κάθε ημέρας κοντά και μαζί με τους ανθρώπους, τους φίλους, τους παλιούς και τους καινούριους, δίπλα στη φύση, μέσα στη φύση. Με τη σύντροφο του πορεύονται στη ζωή, «λέγοντας τη ζωή» για να παραλλάξουμε το στίχο του ποιητή κανοναρχώντας την ανθρώπινη πορεία με αγάπη και φροντίδα περισσή.

Τραγουδά τους ανθρώπους, τη φιλιουσύνη και την καλή καρδιά χωρίς φυλετικές αναστολές.

«- Μάστρε Κώστα δεν με κατάλαβες:

- Ο Ιμπραήμ!

Αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν και προ-

χώρησαν στο διπλανό καφενείο».

Η βιοθεωρία του συγγραφέα είναι σαφής. Αντιγράφουμε ένα απόσπασμα. «Όταν μαζεύονταν τα βράδια και οι τρεις γύρω από το τραπέζι μιλούσε του πατέρα του και η μητέρα άκουγε σιωπηλή, βυθισμένη στον πόνο της, για μια κοινωνία όπου όλοι οι άνθρωποι θα είναι ίσοι, όπου δε θα υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, όπου οι πόλεμοι και τα μίσση θα έχουν εξαλειφθεί».

Άνθρωποι, κόσμοι, τοπία, παρελαύνουν μέσα στους «Παρακαμπτήριους» του Π. Παιονίδη. Νομίζουμε ότι αποδίδουμε την ουσία της κατάθεσής του στο βιβλίο αυτό, αντιγράφοντας τον επίλογο από το κείμενο «Παρακαμπτήριοι» το αφιερωμένο στον αλησμόνητο Θεόδωρο Στυλιανού.

«Σηκώνομαι σιγά σιγά, στέκομαι πίσω από το παράθυρο. Εξω η βροχή στάματση, τα φύλλα των δέντρων όμως λαμπυρίζουν ακόμα στο χλωμό φως των λαμπτήρων. Λίγο πιο κάτω είναι το πάροκο κι ακόμη πιο πέρα ο ωκεανός. Κι απ' εκεί χίλιοι δυο δρόμοι, η δυνατότητα της επιλής! Πόσο τον συνάρπαζε το κάθε καινούριο που συναντούσε στο δρόμο του, η αίσθηση πως η νέα μέρα θα γεννούσε μια νέα εμπειρία. Πόσο απίθανες προεκτάσεις είχε για το Θεόδωρο' η λέξη Παρακαμπτήριος! Παρακαμπτήριοι: Ποιοι άραγε θα είναι οι επόμενοι;»

Αναφέρεται στον αλησμόνητο λογοτέχνη Θεόδωρο Στυλιανού!

ANNA ΦΑΡΜΑΚΑ, Εκπαιδευτικός